

JOSH MALERMAN

BIRD
BOX

BIRD BOX

Copyright © Josh Malerman, 2014

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2019

Cover © Kreatika s.r.o., 2019

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-652-8 (pdf)

BIRD BOX

Josh Malerman

F O B O S

Někdy si přeji, abych byl architektem, abych mohl věnovat budovu nějakému člověku; superstavbu, která by prorážela mraky a pokračovala by dál do propasti. Kdyby byl Bird Box z cihel místo písmen, uspořádal bych obřad, pozval bych všechny mlhavé vzpomínky, které mám, a stužku bych přeťal sekerou, aby všichni poprvé spatřili jméno té budovy. Jmenovala by se Debbie.

Mami, Bird Box je pro tebe.

JEDNA

Malorie stojí v kuchyni, přemýšlí.

Její ruce jsou vlhké. Třeše se. Nervózně potukává nohou na popraskanou dlažbu. Je brzy, slunce asi teprve vykukuje nad horizont. Sleduje, jak jeho slabé světlo mění barvu těžkých závěsů na okně na světlejší odstín černé, a přemýšlí –

To byla mlha.

Podívá se na své ruce a ve světle svíčky vidí ten nejjemnější lesk. Ano, jsou vlhké. Stále je na nich svěží ranní rosa.

Nyní, v kuchyni, se Malorie zhluboka nadechuje a pak sfoukává svíčku. Rozhlíží se po malé místnosti, všímá si zrezivělého kuchyňského náčiní a popraskaných talířů. Kartonové krabice, kterou používají místo odpadkového koše. Židlí, z nichž některé drží pohromadě provázky. Stěny jsou špinavé. Špína od dětských nohou a rukou. Ale i starší skvrny. Spodní část zdí na chodbě je flekatá, temně purpurová, která postupem času vybledla do hnědé. Je to krev. I koberec v obývacím pokoji je flekatý, nehledě na to, jak moc ho Malorie drhne. V domě nejsou žádné chemické přípravky, které by jí pomohly ho vyčistit. Kdysi dávno Malorie naplnila kbelíky vodou ze studny a oblekovým sakem

se snažila odstranit skvrny po celém domě. Skvrny ale odmítaly zmizet. Zůstaly i ty, které nebyly tak odolné, možná jen stín původní velikosti, ale stále příšerně zřetelné. Krabice svíček skrývá flek v předsíni. Gauč v obývacím pokoji stojí pod podivným úhlem, přesunuli ho tam, aby zakryl dvě skvrny, které Malorie připomínají vlčí hlavy. Ve druhém patře u schodů na půdu skrývá hromada zatuchlých kabátů nachové škrábance zaryté hluboko do spodní části zdi. Zadní část druhého patra domu nepoužívá, protože se nedokáže přimět kolem nich projít.

Býval to pěkný dům na pěkném předměstí Detroitu. Kdysi byl vhodný pro rodinu a bezpečný. Před pouhou polovinou desetiletí by ho realitní makléř hrdě předváděl. Ale dnes ráno jsou okna zakrytá kartonem a dřevem. Není tu tekoucí voda. Na kuchyňské lince stojí velký dřevěný džber. Smrdí zatuchlinou. Nejsou tu žádné tradiční hračky pro děti. Z kousků dřevěné židle vyřezali panáčky. Namalovali na ně malé obličejy. Skříňky jsou holé. Na zdech nevisí žádné obrazy. Dráty vedou zpod zadních dveří do ložnic v prvním patře, kde zesilovače upozorňují Malorie a děti na jakékoli zvuky přicházející zvenčí. Ti tři takhle žijí. Nechodí ven na dlouhou dobu. A když vyjdou ven, nosí pásky přes oči.

Děti nikdy neviděly svět mimo svůj domov. Ani přes okna ne. A Malorie se nepodívala už více než čtyři roky.

Čtyři roky.

Nemusí to rozhodnutí učinit dnes. V Michiganu je říjen. Je zima. Třicetakilometrová plavba po řece bude pro děti těžká. Možná jsou stále příliš malé. Co když jedno z nich spadne do vody? Co by Malorie, s páskou přes oči, udělala?

Nehoda, pomyslela si Malorie. Jak příšerné. Po vši té námaze, po té snaze přežít. Zemřít kvůli nehodě.

Malorie se podívá na závěsy. Začíná plakat. Chce na někoho křičet. Chce úpěnlivě prosit kohokoli, kdo by mohl poslouchat. *Tohle je nespravedlivé*, řekla by. *Je to kruté*.

Podívá se přes rameno, do vstupu do kuchyně a do chodby, která vede k dětskému pokoji. Za rámem bez dveří děti hluboce spí, přikryté černou látkou, skryté před světlem a zrakem. Nevrtí se. Nezdá se, že by byly vzhůru. Přesto by ji mohly poslouchat. Někdy, po tom, jak je nutila poslouchat, jaký důraz kladla na jejich uši, Malorie věří, že slyší i její myšlenky.

Mohla by počkat na jasnější oblohu, teplo, víc pozornosti věnované lodi. Mohla by to sdělit dětem, poslechnout si, co k tomu řeknou. Jejich návrhy by mohly být dobré. Jsou jim jen čtyři, ale naučily se *poslouchat*. Umí pomoci navigovat loď, kterou budou řídit poslepu. Malorie by tu plavbu bez nich nezvládla. Potřebuje jejich uši. Mohla by využít i jejich rady? Mohly by jí ve čtyřech letech říct něco k tomu, *kdy* je nejlepší čas navždy opustit dům?

Malorie klesla do kuchyňské židle a bojovala se slzami. Bosou nohou stále ťukala do vybledlého lina. Pomalu se podívala na vršek schodů do sklepa. Tam jednou mluvila s mužem jménem Tom o muži jménem Don. Podívala se ke dřezu, kam Don jednou nosil kbelíky vody ze studny, zvenčí byl roztřesený. Když se předkloní, vidí do předsíně, kde Cheryl chystala jídlo pro ptáky. A mezi ní a vchodovými dveřmi je obývací pokoj, tichý a temný, kde je tolik vzpomínek na tolik lidí, že se to ani nedá vstřebat.

Čtyři roky, pomyslí si, a chce praštit pěstí do zdi.

Malorie ví, že ze čtyř let se snadno může stát osm. Z osmi se rychle stane dvanáct. A pak budou z dětí dospělí. Dospělí, kteří nikdy neviděli oblohu. Nikdy se nepodívali ven z okna. Co se s jejich myslí stane po dvanácti letech života jako v kleci? Malorie přemítá, jestli to nedojde tak

daleko, že mraky na obloze přestanou být skutečné a že se v bezpečí budou cítit jen za tmavou látkou šátků přes oči.

Malorie namáhavě polkne a představuje si, jaké by to bylo vychovávat je sama až do puberty.

Dokázala by to vůbec? Dokázala by je ochránit ještě deset let? Dokázala by je střežit tak dlouho, aby oni mohli střežit ji? A kvůli čemu? Pro jaký život je chrání?

Jsi špatná matka, pomyslí si.

Protože jsi nenašla způsob, jak jim ukázat rozlehlou oblohu. Protože jsi nenašla způsob, jak je nechat pobíhat po zahradě, po ulici, po čtvrti plné opuštěných domů a oprýskaných zaparkovaných aut. Nedovolila jsi jim, ani jedinkrát, zahlédnout vesmír, když nebe zčerná a náhle je krásné a poseté hvězdami.

Zachraňuješ jim život pro život, který nestojí za žití.

Malorie přes slzy rozmazaně vidí, jak závěsy světlají o další odstín. Jestli je venku mlha, nevydrží to dlouho. A pokud jí to má pomoci, pokud to jí a její děti má schovat, až půjdou k řece, k veslici, pak je musí probudit hned.

Udeří dlaní do kuchyňského stolu, pak si otře oči.

Malorie vstává a odchází z kuchyně, přes chodbu vstupuje do dětského pokoje.

„Chlapče!“ křičí. „Děvče! Vstávejte.“

Ložnice je temná. Jediné okno je zakryté tolíka dekami, že slunce dovnitř nepronikne ani v poledne. Jsou tu dvě matrace, jedna na každé straně místnosti. Nad nimi jsou černé kopule. Králičí pletivo, které podpírá látku, kdysi obepínalo malou zahrádku u studny na zahradě. Ale uplynulé čtyři roky slouží jako brnění, chrání děti ne před tím, co by mohlo vidět je, ale před tím, co by mohly vidět ony. Malorie pod ním slyší pohyb a kleká si, aby uvolnila drát připevněný k hřebíkům v dřevěné podlaze pokoje. Už teď

vytahuje z kapsy pásky, zatímco ji děti pozorují s ospalými, překvapenými výrazy.

„Mami?“

„Vstávejte. Teď. Maminka potřebuje, abyste si pospíšili.“

Děti reagují rychle. Nekňourají, ani si nestěžují.

„Kam jdeme?“ ptá se Děvče.

Malorie jí podává pásku přes oči a říká: „Nasaďte si je. Vyplujeme na řeku.“

Obě si berou své pásky a zavazují si je pevně přes oči. Dobře to umí. Jsou v tom mistři, pokud čtyřleté děti mohou být v něčem mistři. Malorie to láme srdce. Jsou to jen děti a měly by být zvědavé. Měly by se jí ptát, proč jdou dnes na řeku – řeku, na které nikdy dřív nebyly.

Ale místo toho jen dělají, co jim řekla.

Malorie si ještě nebere vlastní pásku přes oči. Nejdřív připraví děti.

„Vezmi si svoji skládanku,“ říká Děvčeti. „A oba dva si vezměte svoje deky.“

Vzrušení, které cítí, je nepojmenovatelné. Spíš se podobá hysterii. Malorie prochází jeden pokoj za druhým, kontroluje věci, malé předměty, které by mohli potřebovat. Náhle se cítí strašně nepřipravená. Cítí se nechráněná, jako by dům a země pod ním náhle zmizely, úplně ji odhalily vnějšímu světu. Přesto se, ve víru okamžiku, pevně drží konceptu pásky přes oči. Nehledě na to, jaké nástroje si zabalí, nehledě na to, jaké domácí předměty by mohla použít jako zbraň, ví, že jim nejsilnější ochranu poskytne pásky přes oči.

„Vezměte si svoje deky!“ připomíná jim, slyší, jak se dva malí človíčky připravují. Pak jde do jejich pokoje, aby jim pomohla. Chlapec, malý na svůj věk, ale se šlachovitou silou, na kterou je Malorie hrdá, se rozhoduje mezi dvěma tričky, která jsou mu obě příliš velká. Kdysi patřila

dospělému, který už je dávno mrtvý. Malorie vybírá za něj a dívá se, jak jeho tmavé vlasy mizí v látce a pak se znovu vynořují z otvoru pro hlavu. V rozrušení si Malorie všímá, že Chlapec nedávno trochu povyrosl.

Děvče, na svůj věk průměrně velké, se snaží přetáhnout si přes hlavu šaty, šaty, které s Malorie ušily ze starého prostěradla.

„Venku je chladno, Děvče. Šaty nebudou stačit.“

Děvče se zamračí; její blondaté vlasy jsou rozcuchané, protože se právě probudila.

„Vezmu si i kalhoty, mami. A máme naše deky.“

V Malorie se probudí vztek. Nechce žádný odpor. Ne dnes. Ani kdyby Děvče mělo pravdu.

„Dnes žádné šaty.“

Svět venku, prázdné obchodní domy a restaurace, tisíce nepoužívaných aut, zapomenuté zboží v regálech obchodů, to všechno tlačí na dům. Všechno šeptá o tom, co je čeká.

Bere si kabát z malé ložnice za dětským pokojem. Pak opouští pokoj, pokud ví, tak naposledy.

„Mami,“ říká Děvče, které na ni čeká na chodbě. „Potřebujeme naše zvonky?“

Malorie se zhluboka nadechuje.

„Ne,“ odpovídá. „Budeme pohromadě. Celou cestu.“

Jak se Děvče vrací do ložnice, Malorie přemýšlí o tom, jak je to ubohé, ty zvonky ze starých kol byly pro její děti tou největší zábavou. Hrály si s nimi celá léta. Celé své životy na sebe zvonily po obývacím pokoji. Jejich hlasitý zvuk Malorie popuzoval. Nikdy jim je ale nevzala. Nikdy je neschovala. I v záchvatech úzkostného časného mateřství Malorie chápala, že v tomto světě je dobré všechno, co dovede děti rozesmát.

I když s nimi strašily Viktora.

Ach, jak se Malorie po tom psovi stýská. Když ze začátku vychovávala děti sama, představovala si plavbu po řece s Viktorem, border kolii, sedící vedle ní ve veslici. Viktor by ji varoval, kdyby se přiblížilo nějaké zvíře. Možná by i dokázal něco zastrašit.

„Dobře,“ říká její pružné tělo ve dveřích do dětského pokoje. „To je všechno. Teď jdeme.“

Byly doby, klidná odpoledne, bouřlivé večery, kdy jim Malorie říkala, že by tento den mohl přijít. Ano, už dřív mluvila o řece. O cestě. Dávala si pozor, aby to nikdy nenazvala „útěkem“, protože nesnesla pomyšlení, že jejich běžné životy jsou něčím, před čím by potřebovali utíkat. Místo toho je varovala před budoucím ránem, kdy je probudí, ve spěchu, a požádá je, aby navždy opustili svůj domov. Věděla, že umí vycítit její nejistotu, stejně jako slyšeli pavouka lezoucího po skle zastřené okna. Celá léta ležel ve skříni balíček potravin, dokud se nezkazily, stále vyměňovaný, stále obnovovaný, Maloriin důkaz, že jednoho dne by je *mohla* probudit, jak jim říkala. *Vidíte*, říkala si, přičemž nervózně kontrolovala závěsy, *to jídlo ve skříni je součástí plánu*.

A teď, ten den nadešel. Tohle ráno. Tahle hodina. Ta *mlha*.

Chlapec a Děvče přicházejí a Malorie si před ně kleká. Kontroluje jim pásky přes oči. Jsou bezpečně uvázané. V tom okamžiku, kdy se dívá z jednoho malého obličejě na druhý, Malorie plně chápe, konečně, že ta cesta začala.

„Poslouchejte mě,“ říká jim, chytá je za brady. „Dnes vyplujeme na veslici na řeku. Bude to dlouhá plavba. Ale je nezbytné, abyste oba dva dělali úplně všechno, co vám řeknu. Rozumíte?“

„Ano.“

„Ano.“

„Je tam zima. Máte svoje deky. Máte svoje pásky. Nic jiného teď nepotřebujete. Rozumíte mi?“

„Ano.“

„Ano.“

„Za žádných okolností si ani jeden z vás nesmí sundat pásku přes oči. Jestli to uděláte, ublížím vám. Rozumíte?“

„Ano.“

„Ano.“

„Potřebuju vaše uši. Potřebuju, abyste oba dva co nejlépe poslouchali. Na řece musíte poslouchat, co je za vodou, za lesem. Pokud v lese uslyšíte zvíře, řeknete mi to. Pokud uslyšíte něco ve vodě, řeknete mi to. Rozumíte?“

„Ano.“

„Ano.“

„*Neptejte se na nic, co nemá nic společného s řekou. Ty budeš sedět vpředu,*“ říká a klepe na Chlapce. Pak klepe na Děvče. „*A ty budeš sedět vzadu. Až dojdeme k lodi, navedu vás na vaše místa. Já budu sedět uprostřed, pádlovat. Nechci, abyste spolu v loďce mluvili, pokud to nebude o něčem, co slyšíte v lese. Nebo v řece. Rozumíte?*“

„Ano.“

„Ano.“

„Kvůli ničemu nebudeme zastavovat. Ne, dokud nebudeme tam, kam plujeme. Řeknu vám, až tam budeme. Když budete mít hlad, jezte z tohoto pytlíku.“

Malorie přikládá sáček ke hřbetům jejich malých rukou.

„Neusínejte. *Nesmíte* usnout. Dnes vaše uši potřebuju víc než kdy dřív.“

„Vezmeme si mikrofony?“ ptá se Děvče.

„Ne.“

Jak Malorie mluví, dívá se z jedné tváře s páskou přes oči na druhou.

„Až odejdeme z domu, budeme se držet za ruce a půjdeme po cestě ke studni. Projdeme malou mýtinou v lese za domem. Cesta k řece je zarostlá. Možná se budeme muset na okamžik pustit, a pokud budeme muset, chci, abyste se drželi mojí bundy nebo bundy toho druhého. Rozumíte?“

„Ano.“

„Ano.“

Znějí vystrašeně?

„Poslouchejte mě. Plujeme někam, kde ani jeden z vás ještě nikdy nebyl. Vydáme se dál od domu, než jste kdy v životě byli. Jsou tam věci, které vám ublíží, které ublíží mamince, pokud mě nebudete poslouchat, teď, dnes ráno.“

Děti mlčí.

„Rozumíte?“

„Ano.“

„Ano.“

Malorie je vycvičila dobře.

„Dobře,“ říká, její hlas odhaluje nádech hysterie. „Jdeme. Vyrážíme hned teď. *Jdeme.*“

Tiskne si jejich hlavy k čelu.

Pak bere každé dítě za ruku. Rychle přecházejí dům. V kuchyni si Malorie, celá rozechvělá, utírá oči a vytahuje si z kapsy vlastní pásku přes oči. Uvazuje si ji těsně kolem hlavy a dlouhých tmavých vlasů. Váhá, s rukou na klice, dveře se otevírají na stezku, po které přinesla bezpočet kýblů s vodou.

Chystá se opustit dům. Pohlcuje ji vážnost tohoto okamžiku.

Když otevře dveře, vtrhne dovnitř studený vzduch a Malorie jde dopředu, její duševní zrak je rozostřený hrůzou a možnostmi tak ohavnými, že je nemůže vyslovit před dětmi. Při mluvení se zakoktává, téměř u toho křičí.

„Chytněte se mě za ruce. Oba dva.“

Chlapec se chytá Maloriiny levé ruky. Děvče vklouzne svými malinkými prsty do její pravé.

Se zavázanýma očima vykračují z domu.

Studna je dvacet metrů daleko. Malé kusy dřeva, části bývalých obrazových rámců, lemují stezku, ukazují směr. Obě děti se toho dřeva bezpočtukrát dotkly špičkami bot. Malorie jim jednou řekla, že voda ve studni je jediný lék, který potřebují. Malorie ví, že díky tomu děti studnu vždy respektovaly. Nikdy si nestěžovaly, když z ní nosily vodu.

Nyní u studny je země pod jejich nohama hrbolatá. Připadá jim nepřírozená, měkká.

„Tady je ta mýtina,“ říká Malorie.

Opatrně vede děti. Druhá stezka začíná deset metrů od studny. Vstup na stezku je úzký, a rozděluje les. Řeka je odsud necelých sto metrů daleko. V lese Malorie na chvíli pouští ruce dětí, aby mohla nahmatat neznatelný vchod.

„Chytněte se mojí bundy!“

Šátrá po větvích, dokud nenajde tílko, přivázané na stromě na začátku stezky. Přivázala ho sem sama před více než třemi lety.

Chlapec ji chytá za kapsu a cítí, jak se Děvče chytá jeho. Malorie na ně volá, při chůzi, neustále se jich ptá, jestli se navzájem drží. Větve stromů ji bodají do obličeje. Nevykřikne.

Brzy přišli ke značce, kterou Malorie zabodla do země. Rozštípnutá noha kuchyňské židle, zabodnutá uprostřed stezky, aby o ni zakopla, aby do ní narazila, aby ji poznala.

Veslici našla před čtyřmi lety, zakotvenou jen o pět domů dál. Už víc než měsíc ji nekontrolovala, ale věří, že je stále tady. Přesto je těžké nepředstavovat si nejhorší. Co když se k ní dostal někdo jiný? Jiná žena, jako ona, žijící o pět domů dál v opačném směru, čtyři roky každý den sbírala odvahu k útěku. Žena, která jednou klopýtala po

stejném kluzkém břehu a cítila stejnou špičku spásy, špičatou ocelovou příď veslice.

Vzduch štípe Malorie do škrábanců na obličej. Děti si nestěžují.

Tohle není dětství, pomyslí si Malorie, vede je k řece.

Pak to zaslechne. Než dojdou k molu, slyší veslici, jak se kolébá na vodě. Zastavuje se a kontroluje dětem pásky, obě utahuje. Vede je na dřevěné molo.

Ano, pomyslí si, pořád je tady. Stejně jako jsou auta stále zaparkovaná před jejich domem. Stejně jako jsou domy v ulici stále prázdné.

Je chladněji, mimo les, daleko od domu. Zvuk vody je rovným dílem děsivý i rozjařující. Kleká si na místě, kde věří, že musí být veslice, pouští ruce dětí a hledá ocelovou příď. Špičky jejích prstů nejdřív nacházejí lano, kterým je uvázaná.

„Chlapče,“ říká, táhne ledovou příď lodi k molu. „Dopředu. Vlez si dopředu.“ Pomáhá mu. Když sedí jistě, chytá jeho obličej oběma rukama a znovu opakuje: „Poslouchej. Za vodou. Poslouchej.“

Říká Děvčeti, aby zůstalo na molu, zatímco poslepu rozvazuje lano, než opatrně vlez na prostřední lavici. Napůl stojí, pomáhá Děvčeti na palubu. Loď se jednou prudce zakolébá a Malorie sevře Děvčeti ruku příliš silně. Děvče nevykřikne.

Na dně lodi je listí, větve a voda. Malorie šátrá mezi nimi a hledá pádla, která uložila na pravou stranu veslice. Pádla jsou studená. Vlhká. Smrdí plísní. Vkládá je do ocelových žlábků. Připadají jí silná, pevná, když se jimi odstrkuje od mola. A pak...

Jsou na řece.

Voda je klidná. Ale jsou tu zvuky. Pohyb v lese.

Malorie myslí na mlhu. Doufá, že zakryla jejich útěk.

Ale mlha se rozplyne.

„Děti,“ říká Malorie, ztěžka dýchá, „*poslouchejte*.“

Nakonec, po čtyřech letech čekání, cvičení a sbírání odvahy k odchodu, pádluje pryč od mola, od břehu a od domu, který ji a její děti chránil skoro celou věčnost.

Je devět měsíců před narozením dětí. Malorie žije se svou sestrou Shannon ve skromném podnájmu, který ani jedna z nich nijak nezkrášlila. Nastěhovaly se před třemi týdny, navzdory obavám svých přátel. Malorie a Shannon jsou obě oblíbené, inteligentní ženy, ale když jsou spolu, mají tendenci se dohadovat, což se projevilo už v den, kdy si dovnitř přinášely krabice.

„Myslím, že dává větší smysl, abych větší ložnici měla já,“ řekla Shannon, když stála na podestě ve druhém patře. „Mám totiž větší šatní skříň.“

„Ale no tak,“ odpověděla Malorie, v rukou držela přepravku nepřečtených knih. „Tamten pokoj má lepší okno.“

Sestry o tom debatovaly dlouho, ani jedna nechtěla, aby se pohádaly hned první odpoledne, čímž by dokázaly, že jejich přátelé a příbuzní měli pravdu. Nakonec Malorie souhlasila, že si hodí korunou, a i když Shannon vyhrála, Malorie dodnes věří, že Shannon nějak podváděla.

Ted', dnes, Malorie nemyslí na maličkosti, kterými ji sestra dohání k šílenství. Neuklízí potichu po Shannon, nezavírá skříňky, nesleduje její stopu z mikin a ponožek na chodbách. Nefuní, rezignovaně, nevrčí hlavou, zatímco

zapíná myčku, ani neodsouvá jednu z Shannoniných nevybalených krabic ze středu obývacího pokoje, kde překáží oběma. Místo toho stojí před zrcadlem v koupelně v prvním patře, nahá, a prohlíží si ve skle svoje břicho.

Taky už se stalo, žes to jednou nedostala, říká si. Ale neutěšuje ji to, protože už celé týdny je nervózní, ví, že si s Henrym Martinem měla dávat větší pozor.

Černé vlasy jí padají na ramena. Ret se jí stáčí dolů, jak se zvědavě mračí. Pokládá si ruku na ploché břicho a pomalu pokyvuje hlavou. Nehledě na to, jak si to snaží vymluvit, se *cítí* těhotná.

„Malorie!“ volá Shannon z obývacího pokoje. „Co tam nahoře *děláš*?“

Malorie neodpovídá. Otáčí se do strany a naklání hlavu. Její modré oči vypadají v bledém světle v koupelně šedé. Pokládá dlaň na růžové lino u umyvadla a zaklání se. Snaží se, aby její břicho vypadalo hubenější, jako kdyby to mohlo dokázat, že v něm nemůže být žádný malý život.

„Malorie!“ volá Shannon znovu. „V televizi je další reportáž! Něco se stalo na Aljašce.“

Malorie slyší svou sestru, ale dění ve vnějším světě pro ni teď nic neznamená.

V posledních dnech po internetu koluje příběh, kterému lidé říkají „Zpráva z Ruska“. Muž na sedadle spolujezdce pick-upu, který jel po zasněžené dálnici nedaleko Petrohradu, požádal svého přítele za volantem, aby zastavil, a pak ho napadl, nehty mu strhnul rty. Potom si na sněhu vzal život, použil stolní pilu na korbě pick-upu. Ohavný příběh, ale Malorie jeho šíření připisuje zdánlivě nesmyslnému způsobu, jakým se na internetu proslavují nahodilé události. Ale potom se objevil druhý příběh. Podobné okolnosti. Tentokrát z Jakutska, nějakých osm tisíc kilometrů východně od Petrohradu. Tam matka, podle všech

výpovědí „duševně vyrovnaná“, zakopala své děti zaživa na zahradě a pak si podřezala žíly ostrými střepy rozbitého nádobí. A třetí příběh, který se odehrál v ruském Omsku, téměř tři tisíce kilometrů jihovýchodně od Petrohradu, se rychle stal jedním z nejprobíranějších témat na sociálních sítích. Tentokrát existovalo video. Malorie, tak dlouho, jak jen mohla, sledovala muže se sekerou, s vousy zrudlými krví, který se snažil zaútočit na neviděného muže za kamerou. Nakonec uspěl. Malorie tu část ale neviděla. Od té doby se snažila vyhýbat všemu na toto téma. Ale Shannon, která vždy víc milovala napětí, jí neustále vyprávěla ty nejděsivější novinky.

„Aljaška,“ opakuje Shannon, skrz dveře do koupelny. „To je *Amerika*, Malorie!“

Shannoniny blond vlasy svědčí o finských kořenech jejich matky. Malorie je spíš po otci: silná, hluboko posazené oči a jemná hladká pleť severana. Vyrostly na Horním poloostrově, obě snily o životě na jihu, nedaleko Detroitu, kde podle nich muselo být víc večírků, koncertů, pracovních příležitostí a dostatek mužů.

Poslední bod se Malorie nevyplnil, dokud nepotkala Henryho Martina.

„Pane *bože*,“ zavolá Shannon. „Možná se něco stalo i v Kanadě. Tohle je vážný, Malorie. Co tam nahoře *děláš*?“

Malorie otáčí kohoutkem, chladná voda jí stéká po prstech. Trochu si jí stříká na obličej. Vzhlíží do zrcadla, myslí na své rodiče, stále na Horním poloostrově. Neřekla jim o Henrym Martinovi. Ani s ním od té jedné společné noci nemluvila. Přesto, je teď tady, a možná je s ním spojená navždy.

Dveře koupelny se náhle otevrou. Malorie sahá po osušce.

„Ježiši, Shannon.“

„Slyšela jsi mě, Malorie? Píší o tom všude. Prý jde o něco, co lidi vidí. Není to divný? Zrovna jsem slyšela, jak v CNN říkají, že to je jedna věc, která všechny incidenty spojuje. Že oběti něco *viděly*, než začaly útočit na lidi kolem a pak spáchaly sebevraždu. Věříš tomu? Věříš?“

Malorie se pomalu otáčí ke své sestře. V obličeji nemá vůbec žádný výraz.

„Hej, seš v pořádku, Malorie? Nevypadáš moc dobře.“

Malorie začíná plakat. Kouše se do spodního rtu. Vzala si osušku, ale ještě se nezakryla. Stále stojí před zrcadlem, jako by si prohlížela své nahé břicho. Shannon si toho povšimne.

„Do háje,“ řekne Shannon. „Ty se bojíš, že seš...“

Malorie už pokyvuje. Sestry v růžové koupelně přistoupí k sobě a Shannon objímá Malorie, hladí ji po vlasech, konejší ji.

„Dobře,“ řekne. „Nebudeme plašit. Pojedeme si pro test. To lidi dělají. Ano? Neboj se. Vsadím se, že víc než polovina těch, které si koupí test, nakonec zjistí, že těhotné nejsou.“

Malorie neodpovídá. Jen si zhluboka povzdychne.

„Dobře,“ řekne Shannon. „Jdeme.“

Jak daleko může člověk slyšet?

Pádlování poslepu je ještě těžší, než si Malorie představovala. Už mnohokrát veslice narazila na břeh a na několik minut se zasekla. V těch chvílích ji zaplavovaly představy neviděných rukou, natahujících se po páskách, které dětem zakrývají oči. Prstů vynořujících se z vody, z bahna na břehu, kde se řeka stěrává se zemí. Děti neplakaly, nekňouraly. Jsou na to příliš trpělivé.

Ale jak *daleko* může člověk slyšet?

Chlapec pomohl uvolnit loďku, postavil se a odstrčil je od kmene porostlého mechem a nyní Malorie zase pádluje. Navzdory počátečním nezdarům Malorie cítí, že postupují. Dodává jí to sílu. Na stromech nyní zpívají ptáci, protože už vyšlo slunce. V hustém lese, který je obklopuje, se procházejí zvířata. Z vody vyskakují ryby, jejich pleskání hraje Malorie na rozjitřené nervy. Všechno to slyší. Nic z toho nevidí.

Děti se od narození učily rozumět zvukům lesa. Když byly ještě miminka, Malorie jim zavazovala trička přes oči a nosila je na okraj lesa. Tam, přestože věděla, že jsou moc malé, aby rozuměly jejím slovům, popisovala zvuky lesa.

Šustění listí, říkala. *Malé zvíře, něco jako zajíc*. Vždy si uvědomovala, že by to mohlo být něco mnohem horšího. Ještě horšího než medvěd. V těch dnech, a ve dnech následujících, když byly děti dost staré, aby se mohly učit, Malorie cvičila sebe spolu s nimi. Ona ale nikdy neuslyší tak dobře, jako to jednoho dne budou umět ony. Bylo jí čtyřadvacet, když se jen podle zvuku naučila rozlišovat kapku deště od zatukání na okno. Vyrostla se *zrakem*. Není kvůli tomu špatnou učitelkou? Když přinesla domů listy a chtěla, aby děti se zavázanýma očima rozpoznaly, kdy na jeden šlápne nohou a kdy nějaký rozdrťí v ruce, byly to ty správné lekce?

Jak daleko může člověk slyšet?

Ví, že chlapec má rád ryby. Malorie často nějakou chytila v řece pomocí rezavého rybářského prutu vyrobeného z deštníku, který našla ve sklepě. Chlapec se rád díval, jak se mrskájí v kbelíku v kuchyni. Začal je i kreslit. Malorie si pamatuje, jak si říkala, že bude muset chytit všechna zvířata na světě a přinést je domů, aby děti viděly, jak vypadají. Co ještě by se jim mohlo líbit, kdyby to mohly vidět? Co by Děvče řeklo na lišku? Na mývala? I auta byla jen mýtem, představu si mohly udělat jen z Maloriiných neumělých kreseb. Boty, keře, zahrady, výlohy, budovy, ulice a hvězdy. Musela by jim vytvořit celou planetu. Ale to nejlepší, co měli, byly ryby. A Chlapec je miloval.

Ted', na řece, slyší další šplouchnutí, bojí se, aby ho zvědavost nepřiměla stáhnout si pásku z očí.

Jak daleko může člověk slyšet?

Malorie potřebuje, aby její děti poslouchaly ve stro-mech, ve větru, v bahně na březích, které vedou do celého světa živých tvorů. Řeka je jako amfiteátr, přemítá Malorie, pádluje.

Ale je také hrobem.

Děti *musejí* poslouchat.

Malorie nemůže zaplašit vidiny rukou, které se vynořují z temnoty, chytají hlavy dětí a úmyslně rozvazují to, co je chrání.

Namáhavě dýchá, potí se, Malorie se modlí, aby člověk dokázal slyšet až do bezpečí.

Malorie řídí. Sestry jedou jejím autem, Fordem Festivou z roku 1999, protože je v něm víc benzínu. Jsou jen pět kilometrů od domova, ale už nyní vidí známky toho, že se něco změnilo.

„Podívej!“ říká Shannon, ukazuje na několik domů. „Deky přehozený přes okna.“

Malorie se snaží věnovat pozornost tomu, co Shannon říká, ale myšlenky se jí stále vracejí k jejímu břichu. Mediální exploze kolem Zprávy z Ruska ji znepokojuje, ale nebere to tak vážně jako její sestra. Jiní lidé na internetu jsou, stejně jako Malorie, skeptičtější. Četla blogy, hlavně *Silly People*, na kterých zveřejňují fotky lidí, kteří dělají preventivní opatření, a pod ně připisují vtipné komentáře. Když Shannon ukazuje ven z okénka a pak si zakrývá oči, Malorie si vybavuje jeden takový příspěvek. Žena věší deku na okno. Pod fotkou stojí: *Zlato, co kdybychom přesunuli postel sem?*

„Věříš tomu?“ říká Shannon.

Malorie tiše přikyvuje. Odbočuje doleva.

„No tak,“ říká Shannon. „Musíš přiznat, že to začíná být zajímavý.“

Malorie s ní částečně souhlasí. *Je to zajímavé.* Po chodníku jde pár s novinami přitisknutými ke spánkům. Někteří řidiči mají zpětná zrcátka otočená nahoru. Duchem nepřítomná se Malorie díví, jestli jsou to známky toho, že společnost začíná věřit, že se děje něco zlého. A pokud ano, tak *co?*

„Nechápu to,“ říká Malorie, částečně se snaží rozptýlit své myšlenky a částečně ji to doopravdy začíná zajímat.

„Co nechápeš?“

„Myslí si, že není bezpečné dívat se ven? Dívat se *kamkoli?*“

„Ano,“ říká Shannon. „Přesně to si myslí. Celou dobu ti to říkám.“

Shannon, pomyslí si Malorie, byla vždycky teatrální.

„No, zní to uhozeně,“ říká. „A podívej se na tohoto chlapa!“

Shannon se dívá, kam Malorie ukazuje. Pak odvrací zrak. Muž v obleku jde se slepeckou holí. Oči má zavřené.

„Nikdo se nestydí chovat takhle,“ říká Shannon, oči má upřené na svoje boty. „Už je to tak.“

Když zastaví u drogerie Stokely's Drugs, Shannon si rukou stíní oči. Malorie si toho všimne, pak se rozhlédne po parkovišti.

Jiní lidé dělají to samé.

„Co si myslíte, že uvidíte?“ ptá se.

„To ještě nikdo neví.“

Malorie velkou žlutou ceduli drogerie viděla už tisíckrát. Nikdy ale nevypadala tak nepřívětivě.

Pojďme si koupit tvůj první těhotenský test, pomyslí si, když vystupuje z auta. Sestry přecházejí parkoviště.

„Jsou u *léků*, myslím,“ šeptá Shannon, otevírá dveře obchodu, stále si zakrývá oči.

„Shannon, přestaň s tím.“

Malorie jde první k uličce pro plánované rodičovství. Mají First Response, Clearblue Easy, New Choice a šest dalších značek.

„Je jich hrozně moc,“ říká Shannon, bere jeden z regálu. „Copak už nikdo nepoužívá kondomy?“

„Který si mám vzít?“

Shannon krčí rameny. „Tenhle nevypadá špatně.“

Muž o kus dál v uličce otevírá krabičku s obvazy. Jeden si přikládá k oku.

Sestry nesou test k pokladně. Za kasou sedí Andrew, který je stejně starý jako Shannon a jednou ji pozval na rande. Malorie chce, aby to už skončilo.

„Páni,“ říká Andrew, když skenuje krabičku a strká ji do sáčku.

„Sklapni, Andrew,“ říká Shannon. „Je to pro naši fenu.“

„Takže jste si pořídily psa?“

„Ano,“ říká Shannon, bere si sáček s testem. „A v naší čtvrti je dost oblíbená.“

Cesta domů je pro Malorie utrpením. Mikrotenový sáček mezi jejich sedadly naznačuje, že její život se už změnil.

„Podívej,“ říká Shannon, ukazuje z okénka stejnou rukou, kterou si zakrývala oči.

Sestry pomalu přijíždějí ke stopce. Před domem na rohu stojí na štaflích žena a přibíjí hřebíky deku přes prosklený výklenek domu.

„Až se vrátíme domů, udělám to samý,“ řekne Shannon. „Shannon.“

Jejich ulice, obvykle plná dětí od sousedů, zeje prázdnotou. Žádná modrá, nálepkami polepená tříkolka. Žádné pálky na wiffleball.

Uvnitř Malorie zamíří do koupelny a Shannon okamžitě zapíná televizi.

„Myslím, že na to musíš jenom načůrat,“ volá Shannon.

V koupelně Malorie slyší zprávy.

Když Shannon přijde ke dveřím do koupelny, Malorie už zírá na růžový proužek, vrtí hlavou.

„Ale ne,“ řekne Shannon.

„Musím zavolat mámě a tátovi,“ řekne Malorie. Jedna její část se už obrňuje, ví, že i když je sama, tohle dítě si nechá.

„Musíš zavolat Henrymu Martinovi,“ říká Shannon.

Malorie se rychle podívá na svou sestru. Celý den ví, že Henry Martin nebude ve výchově tohoto dítěte hrát velkou roli. Svým způsobem to už přijala. Shannon ji doprovází do obývacího pokoje, kde prostor před televizí zabírají nerozbalené krabice. Na obrazovce je pohřební průvod. Moderátoři CNN ho komentují. Shannon přistupuje k televizi a tlumí zvuk. Malorie si sedá na gauč a volá mobilem Henrymu Martinovi.

Nebere to. Píše mu zprávu.

Je to důležité. Zavolej mi, až budeš moct.

Shannon najednou vyskočí z gauče a zakřičí.

„Viděla jsi to, Malorie? Incident v Michiganu! Myslím, že říkali, že to bylo na Horním poloostrově!“

Malorie už myslí na jejich rodiče. Shannon zase zesiluje zvuk, sestry se dovídají, že v lese nedaleko Iron Mountain našli na stromě viset postarší pár. Moderátor říká, že se oběsili na opascích.

Malorie volá své matce. Zvedne to po dvou zazvoněních.

„Malorie.“

„Mami.“

„Určitě voláš kvůli těm zprávám.“

„Ne. Jsem těhotná, mami.“

„Ach, proboha, Malorie.“ Její matka chvíli mlčí. Malorie v pozadí slyší její televizi. „Bereš to s někým vážně?“

„Ne, byla to nehoda.“

Shannon teď stojí před televizí. Oči má vykulené. Ukazuje na ni, jako by Malorie připomínala, jak je to důležité. Její matka v telefonu mlčí.

„Jsi v pořádku, mami?“

„No, víc se teď bojím o tebe, drahoušku.“

„Jo. Špatný načasování.“

„V jakém jsi týdnu?“

„V pátém, myslím. Možná v šestém.“

„A necháš si ho? Už ses rozhodla?“

„Ano. Chci říct, zrovna jsem to zjistila. Před několika minutami. Ale ano. Nechám si ho.“

„Řekla jsi o tom otci?“

„Napsala jsem mu. Taky mu zavolám.“

Nyní se Malorie zarazí. Pak pokračuje.

„Cítíš se tam nahoře v bezpečí, mami? Jste v pořádku?“

„Já nevím. Já prostě nevím. Nikdo z nás to neví a hodně se bojíme. Teď se ale víc bojím o tebe.“

Na obrazovce žena pomocí na nákresu vysvětluje, co se mohlo stát. Kreslí čaru od cesty, na které se našlo opuštěné auto páru. Maloriina matka jí říká, že zná někoho, kdo ten pár znal. Jmenovali se Mikkonenovi, říká. Žena na obrazovce nyní stojí na něčem, co vypadá jako zakrácená tráva.

„Bože,“ řekne Shannon.

„Chtěla bych, aby byl tvůj otec doma,“ říká jejich matka.

„A ty jsi *těhotná*. Ach, Malorie.“

Shannon jí bere telefon z ruky. Ptá se, jestli jejich matka ví víc podrobností, než co říkali ve zprávách. Co říkají lidé tam nahoře? Je to jediný incident? Dělají lidé preventivní opatření?

Zatímco Shannon dál horečnatě mluví do telefonu, Malorie vstává z gauče. Přistupuje k vchodovým dveřím a otevírá je. Rozhlíží se po ulici, přemýšlí: *Jak je to vážné?*